

Zaman insanların ne dediğinden habersiz bir takım işaretler sunuyor. Yardım ettiğini sanıyor belki, belki engel oluyor. Zamanın nehrinde yunmuş olandan daha manalı olanı kimse bilmeyecek.

---

İnsanlığın doğruyu bulması, belki de ancak insanın kendini bulmasından ibaret olabilir mi?

---

Varlığın kendini cisimleştirmek istediğini ve bizim o cisimleştirmenin sonucu olduğumuzu düşündüm. Bu nasıl olur, neden olur? O varlık, var değildi, yok değildi. Var olmak istedi ve oldu, varlığı buldu ve yokluğu buldu. İkisi arasında bir şey olmaktansa, ne var, ne yok olmaktansa, bir var, bir yok olmayı istedi.

Bunu neden istedi ve neden kendini insanlara ve cinlere çevirdi?

Belki sakin olanların hepsinin içinde bir fırtına ve dışına çıkmadığı için bilmiyoruz, belki dışında fırtına olanların içi sakin.

Rüzgar üreten pervanenin sağlam olması. Kırık pervanenin rüzgarda bir o yana, bir bu yana sallanması.

İnsanların içleriyle dışlarının bir olmasıdır hikmet belki, belki başka hiçbir anlamı da yoktur. İçindeki fırtınayı veya sakinliği dışına aksettirebiliyor musun?

---

Bu hiçbir yere gitmeyen, hiçbir doğruluktan hoşlanmayan, saçı başını bir yerde ağartmış ama ağarttığı yerleri de sevmeyen adamların hiçbir manası yok, henüz keşfedemedin mi?

---

Bürokrasi ile müşerref olduğum bir gündü. Nasıl bir gün diyeceksin. Nasıl olur diyeceksin.

İnsanların işi sadece laf taşımak. Büyük ölçüde bu. Eliyle çalışmayan insanların hemen hepsi, diliyle çalıştığını iddia ediyor ama ben bu *çalışmayı* pek de çalışma olarak görmüyorum. Nedir beni bu insanların çalışma dışı işler yaptığını düşündüren?

Sanırım insanların pek çoğu, *yöneticilik* vasfını fazla abartıyor. Başkalarını yönetmek için önce kendini yönetebilmelisin ve bunun için de aklının girdisi çıktısı açık olmalı. Aklını tefekkür eden ve onda yanlış bulan yok, aklını anlayan ve onun ne kadar yanlış yapabileceğini farkedenden yok. İnsanlar kendi akıllarını ve fikirlerini parlatmakla meşgul.

---

Bir bürokrasi ne kadar sıkıcı. İnsanların bu bürokrasiye neden tamah ediyorlar diye düşünüyorum. Bulduğum tek çözüm şu: Bu insanların kendilerine verdikleri değer yok. Bu değer olmadığına, onu başkalarından devşirmeleri gerekiyor. Kendi içlerinde akan ırmaklar olmadığına, oraya başka nehirlerden su taşımaları. Pek çok insanın içindeki su sıkıntısı da bundan. O kovalarla ondan alıyor, o ondan alıyor, sonunda herkes aynı renkte ve kokuda laflar ederek yaşamaya başlıyor. Bir bürokrasi bunun için çok uygun bir yer. Yukarıdan geleni aşağıya, aşağıdan geleni yukarıya azıcık değiştirerek aktarıyorsun ve kendini katmadığın ama aşamalarıyla kendini ait hissettiğin bir yer buluyorsun.

İnsanların pek çok defa kendilerinden kaçmak için mevkiler edindiklerini gördüm. İnsanın yalnızlıktan ve değersizlikten korkusu, onu en çok yalnızlaştıran ve değersizleştiren bir dert aslında. Yalnızlaşmak için kendini doyurmayacak yemekler yiyor, aburcubur insanların sözleri ve hayatlarıyla meşgul oluyor, onlarla zaman geçiriyor ve değersizleşmemek uğruna en değersiz işlerde kendini parlatmaya çalışıyor.

Bütün bir bürokrasinin kendine hayrı yok. Başka yerler de öyle. İnsanlar dışarıdan baktıklarında, o kadar çok insandan kaynaklanan bir güç vehmediyorlar ancak bürokrasilerin nasıl iflah olacağı konusunda kimsenin bir çözümü yok. Her organizasyon bürokrasiyi tadacaktır. Sadece pınar sahibi insanlardan oluşan bir organizasyon kurmak mümkün değil.